

Jane's Blog

18 november 2015

CHARLIE'S ANGELS

en

SUSAN'S DEVILS

De ouderen onder u zullen het zich vast nog wel herinneren. Eind jaren 80, toen Uitzending Gemist , YouTube en Netflix nog niet bestonden, bleef je er voor thuis. Ik wel in ieder geval: Charlie's Angels. De televisieserie waarin drie fraaie ex-politieagentes de wereld een stukje veiliger maakten. En niet alleen een stukje veiliger, maar ook een stukje mooier. Althans, dat stond voor mij als 18-jarige als een paal boven water.

En net zoals (in diezelfde tijd overigens) bij ABBA het geval was, had je aanhangers van blond, en aanhangers van donker. Het leeuwendeel van m'n vriendenkring ging voor blond. Dat betekende bij ABBA voor Agnetha, en bij de Angels voor Farrah Fawcett; in die tijd nog getrouwd met de bionische man van 6 miljoen, wat hen op voorhand natuurlijk volkomen kansloos maakte. Zelf had ik mijn voorkeur laten vallen op de donkerharige Jaclyn Smith, hoewel ik de zwoele stem van Kate Jackson ook wel iets vond hebben.

De associatie met Charlie's Angels ontstond toen Susan een aantal van onze puppen van bovenaf fotografeerde. "Kijk", riep ze enthousiast; "net Charlie's Angels!!!" , terwijl Rood, Paars en Roze hun acteertalent aan het ontwikkelen waren.

Helaas houdt daarmee iedere gelijkenis op. In week 1 en 2 zou het nog gekund hebben. Inmiddels zijn we wel een paar fases verder en is er niet veel engelachtigs meer te onderscheiden:

- Betreden van de bench: op eigen risico. Voor schade en/of letsel kunnen wij niet langer aansprakelijk zijn. Schoenveters in de schoenen en bontjes aan voeten en kuiten, panty's, sokken of broekspijpen, het is allemaal vragen om problemen.
- Eten geven: met gevaar voor eigen leven. 9 hongerige hyena's-in-opleiding storten zich collectief op en in de etensbakken.
- Schoonmaken van de bench: Mission impossible (ook aardige serie/film om te zien) en slechts uitvoerbaar nadat de meute met dranghekken en fysieke dwang gesepareerd is.
- Etc.....

Maar het meest erge zijn wel de angstaanjagende hoeveelheden poep en pies die deze negen weten te produceren. Daar komt bij, dat ze in het begin nog keurig de kranten wisten te vinden. Dat deel van het korte-termijn geheugen lijkt echter op dit moment voor het grootste deel met andere dingen bezig te zijn.

Het doet me een beetje denken aan hoe we dat vroeger als lagere-school-kinderen deden, terwijl we buiten tikkertje speelden of stoerprandjebutsten. Diep in ons spel verzonken stelden we het vaak te lang uit om naar huis te rennen voor een sanitaire stop. Dat werd rennen naar huis. Haal ik het wel, of haal ik het niet?

Deze negen proberen het niet eens. Ze zijn zo druk met van alles en nog wat bezig dat ze geen zin en geen tijd hebben de tocht naar de krantenhoek te maken. "Wat ruik ik nou Roze? Is die van jou?", "Nee, ik was het niet, dat moet dan toch echt weer Rood geweest zijn, die heeft wel vaker zo'n bochtje erin".

Voor ons is het af en zo toe een echte Sisyphus-arbeid. Terwijl je voorovergebogen het ene op staat te ruimen, wordt er achter je het spel even gestaakt voor het draaien van een ferme nieuwe. En terwijl je tussen drie puppen door dat dan van de grond probeert te vegen, zie je in je ooghoek alweer een plasje liggen, terwijl je toch echt net gedweild hebt.

Het houdt nooit op. Charlie's Angels? Susan's Devils zul je bedoelen.....

Ze eten inmiddels –behalve af en toe nog bij moeder Jane- 3 keer per dag. De pap bouwen we af, de hoeveelheid vlees bouwen we op. Paars heeft inmiddels bijna zijn geboortegewicht vertienvoudigd en zit –net als 3 anderen- tegen de 3,5 kilo aan. De lichtste laat zich met zijn drie kilo echter ook niet echt meer door de anderen wegzetten. Het gaat goed met ze.

Lieve Groet

Hans en Susan